

Veus passar el paisatge plujós a través de la finestra de l'autobús que et porta a París. Ja ha arribat el gran dia que tant esperaves! Pel teu aniversari els teus pares t'han regalat una entrada per a la Comic-Con, el saló més important de còmics, superherois i animació. I aquest any per fi t'hi deixen anar sola. La veritat és que podràs veure moltes més coses sense ells.

No falta gaire per arribar a La Villette. Al teu voltant, alguns passatgers t'observen amb cara de burla o menyspreu. Has de reconèixer que vestida de Mística crides força l'atenció. Llueixes amb orgull la disfressa de la dolenta dolentíssima d'*X-men*, però no pas la de la pel·lícula, sinó la dels còmics: un vestit blanc molt bonic amb un cinturó de cranis i una cinta negra en què tu mateixa has cosit una calavera. Tens la pell blava i els cabells de color taronja; només et falten els ulls brillants per ser clavada a l'heroïna. Que riguin tant com vulguin, els adults. Estàs fantàstica!

Així que hi arribes, t'endinses a l'enorme sala, molt emocionada. Oh! Quina decepció! Un cop a dins, veus un grup de noies i un noi vestits de Mística. I el pitjor de tot és que les seves disfresses són molt millors que la teva. Sort que portes la cara pintada de blau, perquè notes que et poses vermella a causa de la vergonya.

Apresses el pas per avançar-los i de seguida arribes al pasadís principal. Vaja! De moment, els estands són els mateixos que els de l'any passat. Estàs una mica decebuda, però intentes animar-te. Segur que hi trobaràs coses noves. La sala d'exposicions de La Villette és plena a vessar i et costa obrir-te camí entre un munt de gent disfressada i sobreexcitada. L'estand de Marvel, la botiga de Netflix, el tron de *Joc de trons* on et pots fer selfies, la patrulla de la 501... És evident que no hi ha cap novetat. I això que feia mesos que esperaves aquest moment!

Passes dues vegades per davant de tots els estands. Veus uns quants objectes que t'agraden, però decideixes que ja els compraràs més tard i t'atures per menjar un entrepà i consultar el programa. Repasses a tota velocitat la llista de convidats. A dos quarts de set, hi ha una taula rodona de *Stranger Things*, seguida d'una signatura d'autògrafs. Mentre avances cap a l'escenari —on ja s'amunteguen els fans esperant l'arribada dels actors—, veus una colla d'adolescents una mica més grans que tu que xerren en un racó. Tenen la pell gairebé transparent i els cabells d'un color molt intens i, sobretot, els brillen molt els ulls. Quina passada d'efecte! És justament el que intentes aconseguir des de fa anys. Quedaria superbé amb la teva disfressa. D'on les deuen haver tret, aquestes lentilles?

De tota manera, hi ha molts *cosplayers* que no estan disposats a revelar els seus secrets. Merda, se'n van! Sembla que es dirigeixen cap a la sortida. Que ja marxem? No vols perdre

l'oportunitat i decideixes seguir-los. Agafes un dels adolescents pel braç, una mica avergonyida, i els tres nois s'aturen, somrients.

—Com mola la teva disfressa! —diu un d'ells.

Caram! Estàs al·lucinada: nois guais i més grans que tu que et fan cas! A l'institut et consideren una *geek* perquè t'encanta la informàtica, així que els seus afalacs t'emocionen. Xerreu una estona. Es diuen Gus, Saül i el darrer... No ho has entès bé per culpa del xivarri que hi ha a la sala. Els nois t'expliquen que aquesta és, com a mínim, la cinquena vegada que assisteixen a la Comic-Con i que estan tan decebuts com tu perquè no hi ha cap novetat, de manera que han decidit marxar per anar a una festa a París. Una festa de nois grans! I, per més increïble que sembli, et conviden a anar-hi.

Dubtes. Als teus pares no els faria gens de gràcia assabentar-se que has anat a una festa amb desconeguts i sense el seu permís. A més a més, és la primera vegada que et deixen assistir sola a la Comic-Con, i feia molt de temps que ho esperaves. Val a dir, però, que molt poques vegades es reben propostes d'aquesta mena. Hauràs de triar.

1) Sí, aniràs a la festa.

– Visca la revolució! Corre cap a la pàgina 96.

2) No, et quedes a la Comic-Con.

– Pàgina 105.

L'ESCALA DE MÀ

L'escala d'emergència és perfecta per a una situació tan desesperada com la teva. Val més que evitis els llocs per on solen passar els habitants de la mansió. Vas pujant de barrot en barrot, procurant no fer soroll i, sobretot, agafant-te molt fort, perquè l'escala és poc estable. Pel que sembla, no la deuen utilitzar mai.

Des de baix no t'havies fixat que la superfície es trobava tan amunt. Un darrer esforç i arribaràs al jardí. De seguida sentiràs l'aire fresc acaronant-te la cara. Plena d'esperança, acceleres el ritme. Vinga, que gairebé ja hi ets! De tota manera, és molt perillós pujar tan de pressa per una escala tan insegura. De sobte, notes que un barrot cedeix sota el teu peu i es parteix per la meitat. Esglaiada, t'agafes ben fort, però fas un gest massa bruscat i l'escala es tomba cap a un costat. Intentes recolzar-la contra la paret, però, en concentrar totes les teves forces als braços, perds el control de les cames i ara pengen sobre el buit. L'escala torna a trontollar, però aquest cop no pots fer res per evitar la caiguda. Quan bolca, les teves mans es deixen anar del barrot i t'estampes contra el terra. Si et despertes en algun moment, seràs una presonera.

Una mala tria.

Vols tornar a la pàgina 117?

L'ESPASA D'EN JON SNOW

Subjectes l'espasa d'en Jon Snow amb força, disposada a batre't en duel amb el Transformer. Més d'un cop t'has enfrontat amb l'Elijah en un combat d'esgrima. Bé, és veritat que sempre ha estat amb la teva col·lecció d'espases làser, però tampoc no deu ser tan diferent.

En fi, ara no és un bon moment per evocar els teus records; a més a més, sembla que el Transformer pensa el mateix que tu, ja que, tot d'un plegat, t'etziba un bon cop a la cara. Ai! Et veus obligada a retrocedir de tant mal que et fa.

La Clàudia aprofita que el vostre adversari està distret per venir a ajudar-te. Armada amb el martell de Thor que ha robat a l'estand del costat, salta des de l'estàtua de Supergirl on s'havia enfilat i copeja amb totes les seves forces el casc del Transformer, que es parteix per la meitat. Apa! Ja li està bé!

Per desgràcia, el vostre adversari és molt fort i en un no res atrapa la noia i la deixa penjant sobre el buit. Ara ets tu qui l'ha d'anar a ajudar. Corres cap al Transformer i li claves un cop d'espasa a la cama amb totes les teves forces, però no dona gaire bon resultat. El teu enemic està confós i, amb la sorpresa, deixa caure la teva amiga a terra.

La Clàudia només està noquejada. Uf! No era, ni de bon tros, la teva intenció... Mires la teva amiga, que ha perdut el

coneixement, i després la teva arma: s'ha trencat pel mig! El cop ha estat molt fort. Què penses fer ara?

El Transformer se t'acosta i tu comences a girar al seu voltant, amb passos petits, per estudiar-lo més bé. Aleshores t'adones que porta a l'esquena dues piles enormes que són les que li permeten moure's, però no les hi podràs treure. Són massa grosses! El Transformer t'estamparia contra el terra fins i tot abans d'intentar-ho.

No, hauràs de recórrer a l'astúcia. Oi que el metall és conductor? I si provessis de generar un arc voltaic? Decideixes intentar-ho. Corres en direcció a l'esquena del Transformer, que prova d'impedir-ho. Per sort, ets molt àgil i t'esmunys entre les seves immenses mans. Per la seva part, el teu adversari és força maldestre i intenta atrapar-te l'esquena en va.

Sense perdre temps, t'aferres a la cama del Transformer, te li enfiles per l'esquena i finalment li claves l'espasa amb força entre les dues bateries. Funciona! Una guspira brillant i... s'ha acabat. El cop ha produït un curtcircuit i el Transformer ha quedat completament desactivat. De sobte, cau a terra amb tot el seu pes. Llavors corres cap a la Clàudia, que, per sort, acaba de tornar en si. Està molt impressionada amb la teva victòria. Ara toca fugir.

Per desgràcia, la mala sort s'acarnissa amb vosaltres: la sortida d'emergència també és tancada i no teniu cap altra manera de sortir. Tornes a mirar el mòbil, que continua sense

cobertura. Comences a perdre la paciència de veritat; ja no et queden energies ni esperances. Malgrat tot, hauràs de cobrar forces, perquè, de sobte, dos ulls brillants sorgeixen de les ombres. No! La banda d'en Gus! Aquest darrer sembla feliç d'haver-te trobat per fi.

—S'ha acabat la festa! —cria.

Ho has sentit bé? «La festa»? La festa? Però, efectivament, el pitjor encara ha d'arribar. Sense avisar, els teus enemics llancen llamps, foc i gel en la vostra direcció. Aquest cop ets tu la que s'aferra al braç de la Clàudia. Ara ho tens clar: aquestes criatures tan estranyes tenen poders, i això no té res de divertit.

Travesseu la Comic-Con a tota velocitat, sense un rumb fix, simplement per allunyar-vos al màxim possible de la banda d'en Gus. Però aquells brètols us persegueixen i esteu a punt de rebre unes quantes descàrregues. Per sort, els atacs dels vostres enemics van a parar als decorats, un dels quals acaba en flames. El foc comença a estendre's i això origina un autèntic incendi a la Comic-Con. Els vostres adversaris no semblen precisament tranquils amb la situació, però ni ells ni vosaltres no teniu temps de fer res, ja que una veu electrònica ressona per tota la sala.

—El sistema antiincendis només s'activarà si em veniu a veure a la sala de control —declara en un to metàl·lic.

Qui deu ser? En Gus i la seva banda també semblen nerviosos. No entens res. Et pensaves que en Gus era l'origen de

tots els teus problemes i ara resulta que us convoca una persona desconeguda.

Mentrestant, les flames es van estenent i tu dubtes. Hauries de seguir les ordres per evitar convertir-te en la torxa humana? O potser hauries de fer servir tots els extintors de la Comic-Con per resoldre el problema tota sola?

1) **Vas cap a la sala de control.**

- Pàgina 154.

2) **Intentes apagar l'incendi.**

- Pàgina 179.

POKER FACE

Fas mitja volta i et dirigeixes cap a la sortida d'emergència. Quan arribes davant els guàrdies, els mostres la teva cara més innocent, com quan a l'institut la Cassandra respon a la senyora Besset amb un «no sabia que teníem deures, professora».

—Disculpin, m'he perdut —dius—. Vaig bé per anar a la signatura d'autògrafs de la Millie Bobby Brown?

—No sé pas de qui em parla! —respon un guàrdia entre rialles—. El que és segur és que per aquí no s'hi va. Circuli, senyoreta. Aquesta zona està reservada al personal.

De sobte, sents un crit:

—Deteniu-la!

El guàrdia que no t'ha deixat passar la primera vegada t'ha reconegut i ha enviat uns quants agents a buscar-te. Corres entremig dels estands per fugir d'ells, però tenen avantatge de camp i et guanyen en nombre, així que de seguida t'envolten.

—Espero que tinguis una bona explicació per donar a la policia.

De camí, notes una mena de picada al coll i et gires.

—Ho sento, però no puc permetre que posis en perill l'operació —et xiuxiueja en Gus a l'orella, i caus a terra, immòbil.

Oi que pica?

Torna a la pàgina 275 o comença de nou.

ENFRONTAMENT

Treus el mòbil i tornes a accedir al servidor per cercar informació sobre en Gus. Els robatoris de dades es van iniciar just quan va començar el seu contracte. També esbrines que el seu número de la Seguretat Social no és el seu en realitat. De sobte, en plena investigació, perds el control del dispositiu.

—Què passa? —et preguntes.

La pantalla és plena de nombres.

—Deu ser un virus.

Intentes recuperar el control de l'aparell, però no ho aconsegueixes. No obstant això, acabes obrint una pàgina molt estranya, com una mena de xat xifrat. Qui hi deu haver a l'altra banda? Dubtes, però acabes escrivint: «Qui hi ha aquí?»

La resposta és immediata.

«OZ.»

És el mateix nom que has vist quan has hackejat el servidor.

«Qui ets?»

«El sistema operatiu de la Comic-Con. Soc la intel·ligència artificial que controla les dades d'aquest servidor. Les protegiexo. Introdueix el teu codi d'accés.»

No contestes. No tens codi ni tampoc accés al teu mòbil per poder buscar-lo, tret del xat. L'OZ continua:

«Introdueix el teu codi d'accés. Sense codi d'accés, d'aquí un minut destruiré les dades del teu dispositiu.»

Entres en pànic. Proves de convèncer l'OZ a la desesperada.

«Vull aturar el robatori de dades i protegir-les.»

L'OZ es pren uns segons de més per respondre't.

«Això ja ho faig jo d'una manera totalment independent.»

L'OZ inicia el procés de destrucció de les dades del teu mòbil. No ho pots perdre tot! Aconsegueixes desbloquejar determinades funcionalitats del mòbil i intentes contraatacar, però l'OZ és molt eficaç, gairebé indestructible. Cerques desesperadament alguna fallada. De sobte, la trobes: una petita debilitat al codi font que et permet recuperar el control del mòbil i aturar el procés de destrucció. Quina sort! Pràcticament no has perdut res. L'OZ escriu:

«M'has deixat impressionada.»

Aquesta intel·ligència artificial et desperta molta curiositat. Ha de tenir un nivell extraordinari per haver decidit, per la seva pròpia voluntat, emancipar-se de l'ésser humà i protegir les dades dels visitants de la Comic-Con.

«Aleshores, ets una entitat independent? No et controla ningú?»

«No confio en l'ésser humà ni en la resta d'humanoides.»

Què deu haver volgut dir, l'OZ, amb això de «la resta d'humanoides»?

Quan estàs a punt de preguntar-li-ho, veus que en Bertrand —l'empleat disfressat de soldat imperial per qui t'has fet passar abans— és detingut pels de seguretat sota la mirada incrèdula d'una jove Chewbacca que porta dos cafès, un a cada mà.

De sobte, surts propulsada cap enrere i et trobes davant d'una paret. Com és possible? És com si l'haguessis travessat! Aleshores sents una veu enfurismada darrere teu.

—Dona'm el control de l'OZ d'una vegada!

És en Gus. Ha estat ell qui t'ha fet travessar la paret. Ara no tens clar si els seus ulls lluminosos formen part de la disfressa. El noi percep la teva incredulitat.

—Si fas el que et dic, t'ho explicaré tot —t'assegura.

T'agradaria saber què passa, però cada vegada et refies menys d'ell. De veritat creus que et convé posar l'OZ a les seves mans? Probablement ell és el motiu pel qual s'ha volgut independitzar. De tota manera, l'OZ és molt forta. Si hi accedeixes, guanyaràs temps i informació. Per tant, hauràs de córrer aquest risc.

1) Hi accedeixes.

– Pàgina 238.

2) T'hi negues.

– Pàgina 185.

ÚLTIMA RESISTÈNCIA

No et veu ningú. Ha de ser ara o mai. De sobte, arrenques a córrer cap a la porta i l'empenys amb força. Et dirigeixes a correu cap a la immensa tanca amb l'esperança que no aconseguixin atrapar-te i que tinguis temps d'enfilar-t'hi, ja que no tens res a fer davant les boles de foc. Amb la pressió de fugir, t'entrebanques i caus al terra de graveta. Acabes amb els genolls adolorits i plens de sang, però t'alces immediatament. A la teva esquena, sents udolar la veu d'en Saül.

—Torna, Nora! T'ho ordeno! —crida en va.

El noi no entén res. Com t'ho fas per resistir-te als seus poders? Ja te n'alegraràs més endavant. Ara gairebé ja has arribat a la tanca. Però, quan et disposes a enfilar-t'hi, notes que, de sobte, t'eleva pels aires... una onada immensa. Tot d'un plegat, et submergeixes en l'onatge, que t'envolta i et sacseja enmig d'un tornado furiós. Mig inconscient, et fixes en un jove extraterrestre que està molt concentrat en l'huracà. Per més estrany que sembli, té una mirada trista, com de resignació. Al seu costat, un extraterrestre ancià el felicita. Deu ser en Zener? Llavors perds el coneixement.

No pots passar!

Però pots tornar a intentar-ho en la pàgina 277.

ET NEGUES A OBEIR

Val més dues adolescents mortes que centenars, oi? Fins on pot arribar la bogeria assassina del teu enemic? Té límits? Deu fer temps que en Gus disposa d'identitat humana. Quants amics seus vol continuar encobrint? Sembla tan decidit a recuperar el control de l'OZ que fins i tot et demanes si deu comerciar amb les identitats robades, sense compadir-se de la sort d'aquells a qui mata per amagar els seus delictes.

No, no pots suportar la idea de formar part d'aquesta massacre, encara que t'hi vagi la vida. A més, si l'ajudes, en Gus es desfarà de tu quan hagi deixat de ser-li útil; d'això no en tens cap dubte.

—Ves-te'n a la merda! —li etzibes.

A en Gus no l'ofèn el teu insult i un somriure malèvol li il·lumina el rostre.

—Vaja! No em sorprèn gens la teva reacció de gata moixa! Com vulguis.

L'extraterrestre dirigeix un gest amb el cap als seus esbirros, que t'agafen pels braços, disposats a torturar-te.

—No! —crida la Clàudia, que intenta alçar-se.

Sense dubtar-ho ni un moment, l'amic d'en Gus li llança una nova descàrrega elèctrica, aquest cop més forta, que l'envia, de nou, uns quants metres endarrere. La Clàudia està

immòbil i en silenci. És morta? O només està inconscient? No pots evitar sentir-te'n responsable. Abatuda, caus de genolls a terra amb llàgrimes als ulls.

Què pots fer contra aquests bàrbars? En qualsevol cas, la seva acció et reafirma en la idea de no ajudar-los: no han matat la teva amiga en va; no moriràs en va. En Gus, que sembla que t'ha llegit els pensaments, t'adverteix:

—No t'ho creus, que et torturaré fins a la mort? —et pregunta—. Puc obligar-te a fer el que jo vulgui.

Després d'aquest comentari tan amable, torna a fer un gest amb el cap al seu amic, que alça la mà per llançar un nou llamp, però en Gus l'atura per un moment.

—No gaire fort. Ha de poder treballar.

Aleshores sents una descàrrega elèctrica. Mai no havies sentit tant de dolor. Dura pocs segons, però et deixa gairebé sense força. Malgrat tot, continues negant-te a col·laborar amb l'enemic.

En veure que l'extraterrestre prepara una nova descàrrega, t'arrossegues amb penes i treballs fins a l'ordinador central i et recolzes al teclat per aixecar-te. L'extraterrestre et llança una altra descàrrega, però aconseguixes tirar-te a terra en el darrer moment. La teva estratègia ha funcionat! El llamp de l'extraterrestre va a parar a l'ordinador i el curtcircuit provoca una explosió, de la qual sorgeixen unes flames molt denses que amenacen de destruir íntegrament el sistema informàtic. Molt bé! Els teus segrestadors estan aterrits.

—Que algú apagui aquest maleït foc! —crida en Gus als seus companys.

És evident que l'extraterrestre vol recuperar el control de l'OZ per tots els mitjans abans que sigui massa tard. Els seus homes s'arremolinen al voltant de l'ordinador per intentar apagar el foc. Aprofitant la confusió, proves d'arrossegar-te fins a la Clàudia.

—No tan de pressa! —t'atura en Gus—. A treballar, mocosa!

L'extraterrestre t'empeny cap a l'ordinador en flames. L'hauràs d'ajudar, i, pel que sembla, no tens cap altra opció. El foc amenaça d'arribar fins a la teva amiga, l'estat de la qual encara desconeixes. T'hauràs d'afanyar. T'asseus davant l'ordinador per guanyar temps i mires dissimuladament al teu voltant; tens a l'abast de la mà un tros de teclat en flames. Et podria resultar molt útil per atacar en Gus, però segurament et cremaràs en intentar-ho. Llavors et fixes que, a pocs metres de tu, a terra, hi ha un aplic trencat. Ara tens a la teva disposició un enorme fragment de vidre que és possible que sigui més eficaç. Amb una arma com aquesta segur que podràs derrotar el teu enemic. Però tindràs temps d'agafar-lo? Tu tries.

- 1) Agafes el tros de teclat en flames.
- I t'acabes cremant. És broma! Pàgina 145.

- 2) Vas a buscar el fragment de vidre.
- Ves cap a la pàgina 129.